

dien brief niet moeten schrijven. — Ik ben zoo erg niet als de barbier denkt. — Wat heb jij ook verstand van schrijven aan groote heeren . . . ! Niet waar, hij is wel een groot heer?

MARTEN.

De grootste na Mijnheer de Raadpensionnaris de Wit, zoo zei me gister nog een kerkmeester. — Wat je daar zei van mijn brieven schrijven, vrouw de Ruiters, is onredelijk. Toen ik je lecture gaf van mijn laatste, toen trof me . . .

ALIDA.

Heb je 't gemerkt? Ja, 't trilde in mijn binnenste van drift. Waarom te vragen bij me aan te komen? Hij kon 't uit zijn eigenzellers hebben gedaan. 't Zeggen was toch dat hij in de buurt aan 't schieten was.

ELS.

(*verschrikt.*) Een karos in onze straat! (*naar 't venster loopend.*) Aller meugendste, 't houdt stil! [(*naar Alida's stoel teruggaande.*) Vrouw . . . Vrouw . . . ik ben bang.

Vrouw, ik ben bang

ALIDA.

(*onrustig.*) Zou hij . . . ?
(*Er wordt geklopt.*)

MARTEN.

(*waardig.*) Els, doe open!

ELS.

Vaâr, doe jij 't maar . . . ! jij bent de grootheid meer gewoon.
(*de deur gaat open; de Admiraal treedt binnen*)

DE ADMIRAAL.

(*tot Marten, die, naar adem snakkend, hem buigend te gemoet is gegaan.*)
Kom ik te laat?